

savo pēdsako palikimas itonijoje, žmonēms dažnai atrodo kaip tūkamas atlygis uz ~~to~~ ^{to} pastangas, gūvening. Vieni to sēkia karais, nelaimiņ ņkēlimu, kiti - ~~gērais~~ darbais žmonijos labui. ~~Ī~~ ^Ī Piesg sakant, man atodo netgi keista, kad ~~rem~~ ^{daug} žmonių skiria tam tiek laiko ir pastangų. Savaine aišku, mabonu žinoti, kad tavo vardas kada nors bus paminētas, kokiamē nors isto- riniamē, literatūriniamē straipsniņje ar diskurijoje apie architektūras, bet jei tuomet jau būsi miris, yrančiosis lēstelēms arba keryjaučiam ^{ai} atklaujui nebus jokio skitumo. Taigi, paaušu, kad ^{sēkimas} ~~gav~~ ^{gav} žrađyti save į žmonijos atmintį yra māsūmēlų beprasmiškas dalykas.

~~Iskyla klausimas, ar tuomet visgi ^{repetai} tiek steng~~
3. Kita vertus, žsimintinos asmenybės dažnai gali įkvē- ti sēliam gūvenančios žmones. Be abejo, tokių "įkvēpējū" jau gali suskaičiuoti ne tūkstantį ir ne šimtą tūkstantiū, bet kiekvieno žmogaus gūvenimas yra vis kitoks. Kai skaitai biografijas, gali nustebti, kad koks nors raistytojas ar moks- lininkas padėjo nuo to, ^{nuo} ko ir tu. Pavyzdžiui, ~~Edisonas~~ ^{Edisonas} buvo ^{toks} tinginys, kad jį laike ^{pr} nesveiku, Rowling ne sykiū vorėjo nusižūdyti ir kentėjo depresija, Sokratas mėgo sēdėti prie miesto vartų ir neribaigiančiais klausimais nervinginti atvykēlius.

Kartais vien smokimas, kad esi toks, kaip beveik bet kuris ņradėjas ar filosofas, padeda žyginoti į piekį ir reikti. ~~Galbut tik dėl to, kad tu netojai žyginu, kada nors gūvenančias beininkas, ~~neiš~~~~ Galbut tai ir yra pūžastis stengtis. Idar - jeigu ^{žmogus} labai ~~te~~ stengtysi ^{net} vien tik dėl pasaulinio pripažinimo, jis gali nuveikti daug įspūdingų dalykų.

4. ^{pastarąja} Bet visgi ką reikia nuveikti, kad tavo atsimintų? Be abejo, tai negali būti papasti darbai ar mintys, apie ^{asmenines} ~~savo~~ problemas. Žmonija atsimena ^{tik dvijs tipų žmones - tuos, kurie} ~~žmones, kurie~~ kuria, ir tuos, kurie naikina. Atsimenami karžygiai (poz. ir Mainonis, dabar ir pats tojys žymiu poetu, daug rašē apie Lietuvos didvyrius ir paeitį), menininkai (į jį įkvēpinus su pangėrėjimu ar vėkodami įkvēpimo dažnai žvelgia žmones), mokslininkai (jį pavardis ar darbai minimi kasdien).. ^{žmogus nuveiktum} ~~visgi~~ Manau, kad tam, jog ~~inkuntum~~ ^{inkuntum} kas ką, dėl ko žmonija tavo atsimintų, būtina daųti tai, kas visų pirma patinka tau patiam, kas ušdega tavo patį. Tik ~~meile~~ tie darbai, kurie saųjje slypia kūrējū meilę ir pastan- gas, tampa pripažintais pasaulijje. Todėl, kad vadytum kelis kitems žmonēms, gūvensiantiems po tavos, pir- mausia kelis suvasti turi pats sau.

Manau, kad tikslas išlikti žmonijos atmintyje
neturėtų tapti svarbiausiu tikslu bet kokiam ^{asmenybei.} žmogui.
Kiekvienas žmogus turėtų daryti tai, kas patinka jam
pačiam ir kas yra naudinga žmonėms ar bent jau
nėštarauja ^{pašalinosioms} moralinėms vertybėms. Svar-
biausia ne išgarsėti, o atlaikyti gyvenimo ^{ir savo gyvenimo} laisvę.
galėti savo kelio pabaigoje sau drąsiai pasakyti,
kad nuveikė tai, ką nori ką liečia širdis, o ne
63) graužtis dėl tiek daug išvaistyto laiko...

531 žodis

Ketvirta pastraipa labiausiai ^į temą.

Kaip reikia gyventi, kad tave atsimintų!
Taisydas

Rašybos klaidų nepadariau.

Skrybės klaidos 3.

"O kas jų bent vardą atspis?" - rašė Mainonis.
Prz. "Kaip kunigas aš ne poetas", - ^{rašė} kalbėjo Vasari.
"Tylėk, dangstykis ir paslėpk / Savo jones savo ir jausmus", -
skaitė kunigas.

Žodyno ir gramatikos klaidų nepadariau.

Atrodo, kad garbė ^{palikti} savo pėdsaką politikas žemijs
→

Padariau 3 stiliaus klaidas.

nesiame būti užmiršti.

dievai tikisi, kad žmonis juos garbins.

Mainonis, rašęs apie žymius Lietuvos didvyrius ir
maity, pats išgarsėjo.